

Arrest

nr. 320 237 van 20 januari 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IX^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. VAN OVERBERGHE *loco* advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 24 november 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 25 november 2022 om internationale bescherming. Op 12 december 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 14 december 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn van Pashtun origine. U bent geboren in 2000 in Mohammad Ali Kaz, district Qarghayi in de provincie Laghman, waar u tot aan uw vertrek verbleef. U woonde daar samen

met uw ouders, uw broers en zussen. Uw vader is ondertussen overleden (natuurlijke dood). Uw neef Z. I. (...) woont al enige tijd in België. Zijn verzoek om internationale bescherming van 5 november 2012 werd op 12 juni 2013 afgesloten met een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U praktiseert de soennitische islam. U ging vier jaar naar school.

Voor uw vertrek uit Afghanistan werkte u als politieagent bij de lokale politie van Afghanistan. U was er 3 tot 3.5 jaar tewerkgesteld. In die hoedanigheid was u tewerkgesteld in Mashaal Akamar.

Doorheen uw carrière bij de ALP ontving u meerdere bedreigingen van de taliban. Twee maanden voor de machtsovername van de taliban in augustus 2021 werd uw neef S. (...), die bij de grenspolitie werkte, vermoord. U besloot uw land van herkomst te verlaten.

U reisde via Pakistan en Iran naar Turkije en na een verblijf van een jaar, kwam u het grondgebied van de lidstaten binnen via Bulgarije. Tien dagen later zette u uw reis verder via Servië, Bosnië en Kroatië door naar Slovenië. U reisde verder via Italië, Zwitserland en Frankrijk naar België waar u aankwam op 24 november 2022 en uw verzoek om internationale bescherming indiende op 25 november 2022.

Concreet vreest u bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat u tewerkgesteld was bij de Afghaanse lokale politie.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw bankkaart, een kopie van uw vaders taskara, een kopie van foto's van uw neef S. (...) bij de grenspolitie, een kopie van een foto van uzelf waarop u afgebeeld staat met een wapen, uw badge van de ALP, en twee werkcertificaten.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door de taliban omdat u tewerkgesteld was bij de Afghaanse lokale politie. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

Een eerste element is uw eigen profiel van ALP-agent dat u echter niet aannemelijk maakt. U verklaart 3.5 jaar voor de machtsovername van de taliban zich te hebben aangesloten bij de lokale politie van Afghanistan (CGVS, p 6). U gevraagd alles te vertellen wat u zich herinnert over uw werk, vraagt u zich af welk soort informatie u moet geven (CGVS, p 6). U gevraagd naar het inschrijvingsproces bij de lokale politie stelt u dat uw oom u inschreef (CGVS, p 7). U tot twee maal toe gevraagd welke stappen u doorliep om u in te schrijven, antwoordt u telkenmale naast de kwestie (CGVS, p 7). U dan gevraagd welke documenten u moest invullen, stelt u dat u 'grote papieren' moest tekenen (CGVS, p 7).

Uw verklaringen over trainingen die u zou gevolgd hebben zijn dermate vaag en ontoereikend dat hier evenmin geloof aan kan gehecht worden. Zo stelt u dat u drie maanden lang een opleiding ontving (CGVS, p 8). U hierover bevraagd stelt u dat u leerde lopen, op de grond liggen, hoe te schieten en hoe uw wapen vast te zetten (CGVS, p 7). U blijft er bij dat u enkel deze zaken hebt geleerd (CGVS, p 8). U gevraagd hoeveel uur per dag u deze training ontving, vermeldt u dat het per dag ongeveer 4 of 6 uur in beslag nam (CGVS, p 8). Het lijkt wel dat u bijzonder lang training moest volgen voor het aanleren van dergelijke basiskennis als leren lopen, welke schoenen aan te doen en hoe op de grond te liggen.

Over uw wapentraining dient nog het volgende opgemerkt te worden. Zo weet u niet hoe ver u nog accuraat kan schieten met uw wapen (CGVS, p 14). U vermeldt te hebben geschoten met een kalasjnikov, RPG en PK geweer maar kan het verschil tussen deze drie wapens niet uitleggen (CGVS, p 15). U beschrijft enkel het verschil in geluid dat ze maken, deze kennis overstijgt het algemene niet. U gevraagd of deze wapens automatisch schieten, antwoordt u bovendien naast de kwestie (CGVS, p 16). Dat u zo weinig kan vertellen over het gebruik van uw wapen nadat u er drie maanden lang enkele uren per dag les over kreeg, en drie

jaar zou gediend hebben als lokale politie, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw werk bij de lokale politie opnieuw.

Voorts zijn uw verklaringen over uw werkzaamheden niet overtuigend. Gevraagd naar uw taken bij de ALP, verklaart u dat uw ofwel op wacht stond ofwel naar beneden in de checkpoint ging (CGVS, p 8). U dan tot vier maal toe gevraagd een gewone werkdag van begin tot eind te schetsen, bent u niet in staat gedetailleerd op deze vraag te antwoorden (CGVS, p 8). Inzake uw activiteiten bij de checkpoint haalt u aan dat u patrouilleerde in het dorp en de wacht hield bij de checkpoint (CGVS, p 13). U gevraagd hoe u de wacht hield, antwoordt u naast de kwestie (CGVS, p 13-14). U een tweede keer gevraagd, stelt u vaagweg dat jullie altijd rondkeken of er niemand kwam (CGVS, p 14). U dan gevraagd hoe uw wist dat de vijand naderde, verklaart u dat de mensen in het dorp met u samenwerkten en jullie commandant dan contacteerden die op zijn beurt jullie uitstuurde om de schuldige ofwel te vangen of met lege handen terug te keren (CGVS, p 14). U gevraagd wanneer een persoon in uw ogen verdacht leek, antwoordt u dat een verdachte persoon iemand was die een explosie pleegde of een brug opblies (CGVS, p 14). Dat u enkel dergelijke vage en algemene verklaringen kan afleggen over uw concrete werkzaamheden in de controlepost, waar u jarenlang zou hebben gewerkt, is weinig plausibel.

Daarnaast kan u ook bijzonder weinig vertellen over uw collega's en commandant in de controlepost. Gevraagd om een anekdote te vertellen over uw tijd bij de ALP, stelt u dat er één gevecht was en voor de rest besteedde u uw tijd in de controlepost (CGVS, p 16). Over uw collega's vertelt u naast enkele namen niets meer dan dat ze "goede mensen" waren (CGVS, p 16). U gevraagd naar de dagelijkse taken die uw commandant had, stelt u dat hij jullie zei wat te doen (CGVS, p 17). U gevraagd of u veel sprak met uw commandant, antwoordt u bevestigend (CGVS, p 17). Wanneer de protection officer u dan tot drie maal toe vraagt om een voorbeeld van één van deze gesprekken met uw commandant te geven, bent u wederom niet in staat op deze vraag te antwoorden (CGVS, p 18). U kan ook niet verduidelijken wat er met hem gebeurde na de machtsovername, ondanks dat hij ook een mededorpeling was van u (CGVS p. 18). Dat u beweert meer dan drie jaar lang in een controlepost van de ALP te hebben gewerkt en dat u goed overeen kwam met uw collega's en commandant, maar dat u enkel dergelijk vage en ontoereikende verklaringen kan afleggen over uw collega's en uw werkplaats, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.

Ook zijn uw verklaringen over mogelijke incidenten of gevechten die u op uw werk heeft meegemaakt ontoereikend en weinig doorleefd. Zo verklaart u dat er veel gevechten waren en dat er eens een gevecht was waarbij er vier mensen aan uw kant stierven en zes mensen aan de kant van de vijand (CGVS, p 6). U gevraagd in detail over dit gevecht te vertellen, herhaalt u uw antwoord dat er vier mensen aan jullie kant stierven en zes mensen aan de kant van de vijand (CGVS, p 10). U nogmaals gevraagd in zoveel mogelijk details dit gevecht te schetsen, antwoordt u vaagweg dat het gevecht ongeveer twee uur duurde en dat er slachtoffers vielen langs beide kanten waarna de taliban ontsnapten (CGVS, p 10 - 11). Over de aanleiding van het gevecht geeft u gewoon aan dat de taliban de lokale politie haat en jullie ongelovigen noemen (CGVS, p 11). U gevraagd te schetsen waar u, uw commandant en de vier soldaten die later omkwamen stonden tijdens dit gevecht, komt u niet verder dan dat uw commandant aan het slapen was en u beneden aan de checkpost stond te kijken (CGVS, p 11). Over de vier personen verklaart u enkel dat ze neergeschoten werden (CGVS, p 11). Dat u ook aangeeft nooit gevochten te hebben tijdens uw driejarige carrière bij de ALP, komt bovendien weinig geloofwaardig over. Wanneer de protection officer u tot twee maal toe de vraag stelt waarom u niet vocht terwijl andere collega's uit uw checkpost dat wel deden, antwoordt u telkenmale naast de kwestie (CGVS, p 11). Dat u bovendien ook enkel zeer beknopt kan antwoorden wanneer u wordt gevraagd te beschrijven wat er die dag allemaal is gebeurd tijdens het gevecht, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw werkzaamheden bij de ALP verder.

Ondanks dat u hier en daar details kan geven over activiteiten in een checkpoint van de ALP, kan er toch geen geloof worden gehecht aan uw werkzaamheden bij de ALP gezien uw gebrekkige en weinig doorleefde verklaringen over uw opleiding, uw leven in de controlepost met uw collega's en een gevecht waarbij u zou zijn betrokken. Niettegenstaande uw advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud verwijst naar uw lage scholingsgraad als reden voor uw vage verklaringen kan er ook van iemand die geen scholing genoten heeft, verwacht worden dat deze concrete en doorleefde verklaringen kan afleggen over werkzaamheden die hij zelf uitvoerende, te meer u meer dan drie jaar tewerkgesteld was bij de ALP-checkpost. Bovenstaande toont echter aan dat u niet aannemelijk maakt gewerkt te hebben voor de lokale politie in Afghanistan. Er kan bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden door de taliban omwille van uw tewerkstelling bij de ALP.

Ook de volgende vaststellingen bevestigen dat er geen geloof aan uw relaas kan worden gehecht: zo dient immers te worden opgemerkt dat u uw problemen met de taliban waaraan u uw vrees ontleedt niet geloofwaardig kan voorstellen.

Zo stelt u dat u een paar keer bedreigd werd door de taliban omwille van uw werk (CGVS, p 18). Deze bedreigingen ontving u via de mollah van de moskee die tevens in een ander dorp dan het uwe woonde

(CGVS, p 18). De taliban, een gewapende groepering die gekend staat om zijn gruwelijke daden, gaat hier toch wel heel omslachtig te werk. Immers kan van een groepering waarmee u meermaals in contact kwam tijdens de uitoefening van uw activiteiten bij de lokale politie verwacht worden dat ze u actiever zouden zoeken en meer daadkrachtig zouden optreden, als zij u echt zouden viseren, in casu quod non. Bij u blijft het enkel bij verschillende onrechtstreekse bedreigingen via tussenpersonen (CGVS, p 18). Dit klemmt des te meer door de situatie die u schetst omtrent uw neef die twee maanden na de machtsovername zonder waarschuwing werd neergeschoten door de taliban (zie infra).

Over de taliban die u bedreigd zouden hebben, blijft u wederom vaag. Zo weet u niet precies wie u bedreigde en noemt u algemeen de namen van twee talibancommandanten (CGVS, p 19). U weet echter niet hoe lang zij al voor de taliban werkten en waarmee zij zich na de machtsovername bezighouden (CGVS, p 19). Dit gebrek aan interesse in uw actoren van vervolging, zet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook verder op de helling.

Over het incident dat u aanhaalt waarbij uw neef S. (...) twee maanden na de machtsovername werd neergeschoten door de taliban omwille van zijn werk bij de grenspolitie dient nog het volgende opgemerkt te worden. U gevraagd om over dit incident te vertellen, valt u eerst uit de lucht en dient de protection officer u te herinneren aan uw eerdere verklaring waarbij u vermeldde dat uw neef werd gedood (CGVS, p 20). U tot twee maal toe gevraagd wie van de taliban uw neef neerschoot, komt u beide keren niet verder dan 'de taliban' of 'hun soldaten' (CGVS, p 21). Bovendien was u al op de hoogte van zijn overlijden toen u zich in Turkije bevond, maar liet u na dit te vermelden op de DVZ, wat al merkwaardig is gezien het de kern van uw asielrelaas raakt. U hiermee geconfronteerd, verklaart u bovendien dat ze het u daar niet vroegen en u er de tijd niet voor gaven om dit te vermelden (CGVS, p 21). Desalniettemin heeft u aanvankelijk wel degelijk bevestigd dat u op het moment dat u deze verklaringen heeft afgelegd op DVZ de mogelijkheid heeft gehad om de belangrijkste punten van uw asielrelaas te vertellen, bovendien werd u ook gevraagd of u iets wou toevoegen (CGVS, p 2). Daarnaast werd desbetreffende verklaring bij de DVZ aan u voorgelezen in uw moedertaal, zijnde Pashtou, en na afloop door u persoonlijk ondertekend (DVZ, Vragenlijst dd. 01/02/2023) waardoor toch wel gesteld mag worden dat u op de hoogte was van wat u verklaard heeft.

Ter afsluiting haalt u nog aan dat de taliban sinds uw vertrek uit Afghanistan, uw familie blijven lastig vallen (CGVS, p 5 en 21). Echter kan u niet duiden op welke manier de taliban dit concreet doen. De taliban zouden uw familie tot vijftien keer benaderd hebben met de vraag waar u zich bevindt, maar verder dan deze vragen rijkt de bedreiging van de taliban niet (CGVS, p 22). U slaagt er dus niet in aannemelijk te maken dat er een actuele vrees van vervolging voor u geldt.

De documenten die u hebt voorgelegd van u en uw familie zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van het CGVS inzake uw asielmotieven in positieve zin kunnen wijzigen. De kopieën die u neerlegt van uw vaders taskara bewijzen enkel de identiteit van die persoon, maar een familiale band kan hier niet uit afgeleid worden. Hetzelfde dient gezegd te worden over de kopieën van foto's die u neerlegt van uw neef S. (...) bij de grenspolitie. Kopieën van privé-foto's hebben hoe dan ook weinig objectieve bewijswaarde gezien deze door vervalsing of mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld.

U legt enkele documenten en foto's neer ter ondersteuning van uw verklaringen over uw werkzaamheden. Deze stukken zijn an sich onvoldoende om uw profiel als medewerker van de ALP aan te tonen, gezien de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen ervan. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van een vluchtrelaas (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Documenten kunnen bovendien uw verklaringen pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie.

Hieraan dient toegevoegd te worden dat het opvallend is dat u naast uw werkbadge en enkele certificaten geen andere documenten of foto's kan voorleggen in verband met uw werkzaamheden bij de ALP (CGVS, p 18). U verklaart dat er nog foto's waren maar dat u uit schrik uw gsm in de rivier hebt weggegooid (CGVS, p 18). Dat u foto's in verband met uw werk zou hebben weggegooid uit angst, maar dat u het zou hebben nagelaten om een dergelijk opvallend en distinctief stuk zoals uw werkbadge te vernietigen, is weinig waarschijnlijk gezien uw verklaring dat de taliban zich op heden nog steeds zeer vijandig opstellen naar voormalig overheidspersoneel (CGVS, p 20).

Het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen getuigt bovendien van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn

ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uwen hoofde en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een bijkomende negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI

[Report Afghanistan Country focus.pdf](#), de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban

voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Ook laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van

Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische

factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van "de rechten van het kind", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een beknopte theoretische toelichting over enkele van de door hem geschonden geachte beginselen wijst verzoeker op zijn kwetsbaar profiel, waarbij hij in het bijzonder wijst op zijn gebrek aan scholing.

Vervolgens gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing over de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen, over zijn neef S. en diens tewerkstelling, over de bedreiging door de taliban, over de door hem voorgelegde documenten en over het gegeven dat hij Europese landen doorkruiste zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij hekelt ook de vertalingen door de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS). Aangaande zijn leven in België stelt verzoeker dat zijn neef I. Z., die hij als zijn kerngezin beschouwt, hier de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg en reeds langdurig op het Belgisch grondgebied verblijft. Hij vervolgt dat hij sinds november 2022 in België verblijft en sinds zijn aankomst niet heeft stilgezeten en dat hij de Nederlandse taal leerde door zijn verblijf in het opvangcentrum en door te werken in een restaurant waar ook alcohol wordt geserveerd. Hij stelt verder dat de vrijheid in België opvallend is, dat hij er zelf kan beslissen waar en voor wie hij werkt zonder zijn leven te vrezen en dat hij dit perfect normaal vindt, maar weet dat dit niet zou worden getolereerd door de taliban, die hem zouden beschouwen als ongelovige en aldus dubbel zo hard zouden gaan viseren indien zij hiervan op de hoogte zouden komen.

Wat betreft de subsidiaire bescherming wijst verzoeker er vooreerst in het algemeen op dat de taliban in Afghanistan aan de macht zijn en dat hij daardoor een reëel gevaar loopt. Verzoeker gaat daarbij uitgebreid in op de veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij meent ook dat hij gezien zijn intellectuele capaciteiten een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in zijn regio in de provincie Laghman. Ook gaat hij uitvoerig in op de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, waarbij hij meent dat deze situatie intentioneel en overwegend door de taliban wordt veroorzaakt.

Bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 5 december 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, aan de "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022, aan de "Afghanistan Country Focus" van EUAA van december 2023, aan de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024, aan het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022, aan het "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022, aan het rapport "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van 14 december 2023, aan het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative,

security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 2 februari 2024 en aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EUAA van november 2024.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met brieven ter staving van zijn sociale en professionele integratie in België, arbeidsovereenkomsten, schooldocumenten en loonbrieven neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van "*de rechten van het kind*", doch de Raad is geen dergelijk beginsel bekend en verzoeker geeft bovendien niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze "*rechten*" geschonden acht. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker blijkens zijn verklaringen meerderjarig is, zodat dit onderdeel van het middel hoe dan ook als niet-ontvankelijk moet worden beschouwd.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) hij er niet in slaagde zijn vrees om bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat hij tewerkgesteld was bij de Afghaanse lokale politie aannemelijk te maken, omdat (ii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (iii) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en omdat (iv) hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd

gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Landeninformatie

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van UNHCR van februari 2022, waarin volgens hem wordt gesteld dat het verkrijgen van objectieve en correcte informatie niet voorhanden is.

De Raad wijst er vooreerst op dat in de bestreden beslissing wordt gerefereerd aan informatie die recenter en actueler is dan de nota waarnaar verzoeker verwijst en dat verwerende partij in haar aanvullende nota nog refereert aan nog meer recente informatie. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsvername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsvername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel de volgende verplichting in:

“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde informatie aanleveren die afkomstig is van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in zijn verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en

omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen dat de taliban hem zouden doden omdat hij tewerkgesteld was bij de Afghaanse lokale politie (ALP). Hij zou doorheen zijn carrière meerdere bedreigingen van de taliban ontvangen hebben en twee maanden voor de machtsovername van de taliban in augustus 2021 zou zijn neef S., die bij de grenspolitie werkte, zijn vermoord. Zijn neef Z. I. kreeg op 12 juni 2013 in België de subsidiaire beschermingsstatus toegekend en verblijft hier al enige tijd.

Ter staving van zijn relaas legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure zijn bankkaart, zijn badge en twee werkcertificaten neer, alsook fotokopieën van de *taskara* van zijn vader, van foto's van zijn neef bij de grenspolitie en van foto's van zichzelf met een wapen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten').

Wat deze documenten betreft, wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld:

"De kopieën die u neerlegt van uw vaders taskara bewijzen enkel de identiteit van die persoon, maar een familiale band kan hier niet uit afgeleid worden. Hetzelfde dient gezegd te worden over de kopieën van foto's die u neerlegt van uw neef S. (...) bij de grenspolitie. Kopieën van privé-foto's hebben hoe dan ook weinig objectieve bewijswaarde gezien deze door vervalsing of mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld.

U legt enkele documenten en foto's neer ter ondersteuning van uw verklaringen over uw werkzaamheden. Deze stukken zijn an sich onvoldoende om uw profiel als medewerker van de ALP aan te tonen, gezien de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen ervan. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van een vluchtrelaas (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). (...)

Hieraan dient toegevoegd te worden dat het opvallend is dat u naast uw werkbadge en enkele certificaten geen andere documenten of foto's kan voorleggen in verband met uw werkzaamheden bij de ALP (CGVS, p 18). U verklaart dat er nog foto's waren maar dat u uit schrik uw gsm in de rivier hebt weggegooid (CGVS, p 18). Dat u foto's in verband met uw werk zou hebben weggegooid uit angst, maar dat u het zou hebben nagelaten om een dergelijk opvallend en distinctief stuk zoals uw werkbadge te vernietigen, is weinig waarschijnlijk gezien uw verklaring dat de taliban zich op heden nog steeds zeer vijandig opstellen naar voormalig overheidspersoneel (CGVS, p 20)."

Door in zijn verzoekschrift louter te stellen dat hij zijn uiterste best deed om nuttige en dienstige documenten te verzamelen om zijn relaas te onderbouwen en de adjunct-commissaris zonder meer vooringenomenheid te verwijten, slaagt verzoeker er niet in deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Waar hij opmerkt dat het een logische reflex was om andere bewijsstukken die hem zouden kunnen linken aan de voormalige overheid en hem in nog meer problemen zouden kunnen brengen te vernietigen en dat de adjunct-commissaris stelt dat dit een vreemde gedraging is, gaat verzoeker uit van een verkeerde lezing van de hierboven aangehaalde motieven, waarin het weinig waarschijnlijk wordt geacht dat hij wel foto's in verband met zijn werk uit angst zou hebben weggegooid, maar tegelijk naliet om een opvallend en distinctief stuk zoals zijn werkbadge te vernietigen. Verzoeker biedt hiervoor ook in zijn verzoekschrift geen verklaring.

Voorts hebben de brieven ter staving van zijn sociale en professionele integratie in België, de arbeidsovereenkomsten, de schooldocumenten en de loonbrieven die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende voegt betrekking op zijn integratie en verwestering in België en staven deze stukken de door hem voorgehouden problemen met en vrees voor de taliban omwille van zijn werk bij de ALP niet.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden besloten dat de door verzoeker voorgelegde documenten volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Dit blijkt echter niet het geval te zijn.

Zo kan vooreerst de adjunct-commissaris worden bijgetreden waar deze vaststelt dat verzoeker zijn profiel als agent bij de ALP niet aannemelijk maakt en dit in de bestreden beslissing als volgt toelicht:

“U verklaart 3.5 jaar voor de machtsovername van de taliban zich te hebben aangesloten bij de lokale politie van Afghanistan (CGVS, p 6). U gevraagd alles te vertellen wat u zich herinnert over uw werk, vraagt u zich af welk soort informatie u moet geven (CGVS, p 6). U gevraagd naar het inschrijvingsproces bij de lokale politie stelt u dat uw oom u inschreef (CGVS, p 7). U tot twee maal toe gevraagd welke stappen u doorliep om u in te schrijven, antwoordt u telkenmale naast de kwestie (CGVS, p 7). U dan gevraagd welke documenten u moest invullen, stelt u dat u ‘grote papieren’ moest tekenen (CGVS, p 7).

Uw verklaringen over trainingen die u zou gevolgd hebben zijn dermate vaag en ontoereikend dat hier evenmin geloof aan kan gehecht worden. Zo stelt u dat u drie maanden lang een opleiding ontving (CGVS, p 8). U hierover bevraagd stelt u dat u leerde lopen, op de grond liggen, hoe te schieten en hoe uw wapen vast te zetten (CGVS, p 7). U blijft er bij dat u enkel deze zaken hebt geleerd (CGVS, p 8). U gevraagd hoeveel uur per dag u deze training ontving, vermeldt u dat het per dag ongeveer 4 of 6 uur in beslag nam (CGVS, p 8). Het lijkt wel dat u bijzonder lang training moest volgen voor het aanleren van dergelijke basiskennis als leren lopen, welke schoenen aan te doen en hoe op de grond te liggen.

Over uw wapentraining dient nog het volgende opgemerkt te worden. Zo weet u niet hoe ver u nog accuraat kan schieten met uw wapen (CGVS, p 14). U vermeldt te hebben geschoten met een kalasjnikov, RPG en PK geweer maar kan het verschil tussen deze drie wapens niet uitleggen (CGVS, p 15). U beschrijft enkel het verschil in geluid dat ze maken, deze kennis overstijgt het algemene niet. U gevraagd of deze wapens automatisch schieten, antwoordt u bovendien naast de kwestie (CGVS, p 16). Dat u zo weinig kan vertellen over het gebruik van uw wapen nadat u er drie maanden lang enkele uren per dag les over kreeg, en drie jaar zou gediend hebben als lokale politie, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw werk bij de lokale politie opnieuw.

Voorts zijn uw verklaringen over uw werkzaamheden niet overtuigend. Gevraagd naar uw taken bij de ALP, verklaart u dat uw ofwel op wacht stond ofwel naar beneden in de checkpoint ging (CGVS, p 8). U dan tot vier maal toe gevraagd een gewone werkdag van begin tot eind te schetsen, bent u niet in staat gedetailleerd op deze vraag te antwoorden (CGVS, p 8). Inzake uw activiteiten bij de checkpoint haalt u aan dat u patrouilleerde in het dorp en de wacht hield bij de checkpoint (CGVS, p 13). U gevraagd hoe u de wacht hield, antwoordt u naast de kwestie (CGVS, p 13-14). U een tweede keer gevraagd, stelt u vaagweg dat jullie altijd rondkeken of er niemand kwam (CGVS, p 14). U dan gevraagd hoe uw wist dat de vijand naderde, verklaart u dat de mensen in het dorp met u samenwerkten en jullie commandant dan contacteerden die op zijn beurt jullie uitstuurde om de schuldige ofwel te vangen of met lege handen terug te keren (CGVS, p 14). U gevraagd wanneer een persoon in uw ogen verdacht leek, antwoordt u dat een verdachte persoon iemand was die een explosie pleegde of een brug opblies (CGVS, p 14). Dat u enkel dergelijke vage en algemene verklaringen kan afleggen over uw concrete werkzaamheden in de controlepost, waar u jarenlang zou hebben gewerkt, is weinig plausibel.

Daarnaast kan u ook bijzonder weinig vertellen over uw collega's en commandant in de controlepost. Gevraagd om een anekdote te vertellen over uw tijd bij de ALP, stelt u dat er één gevecht was en voor de rest besteedde u uw tijd in de controlepost (CGVS, p 16). Over uw collega's vertelt u naast enkele namen niets meer dan dat ze “goede mensen” waren (CGVS, p 16). U gevraagd naar de dagelijkse taken die uw commandant had, stelt u dat hij jullie zei wat te doen (CGVS, p 17). U gevraagd of u veel sprak met uw commandant, antwoordt u bevestigend (CGVS, p 17). Wanneer de protection officer u dan tot drie maal toe vraagt om een voorbeeld van één van deze gesprekken met uw commandant te geven, bent u wederom niet in staat op deze vraag te antwoorden (CGVS, p 18). U kan ook niet verduidelijken wat er met hem gebeurde na de machtsovername, ondanks dat hij ook een mededorpeling was van u (CGVS p. 18). Dat u beweert meer dan drie jaar lang in een controlepost van de ALP te hebben gewerkt en dat u goed overeen kwam met uw collega's en commandant, maar dat u enkel dergelijk vage en ontoereikende verklaringen kan afleggen over uw collega's en uw werkplaats, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.

Ook zijn uw verklaringen over mogelijke incidenten of gevechten die u op uw werk heeft meegemaakt ontoereikend en weinig doorleefd. Zo verklaart u dat er veel gevechten waren en dat er eens een gevecht was waarbij er vier mensen aan uw kant stierven en zes mensen aan de kant van de vijand (CGVS, p 6). U gevraagd in detail over dit gevecht te vertellen, herhaalt u uw antwoord dat er vier mensen aan jullie kant stierven en zes mensen aan de kant van de vijand (CGVS, p 10). U nogmaals gevraagd in zoveel mogelijk details dit gevecht te schetsen, antwoordt u vaagweg dat het gevecht ongeveer twee uur duurde en dat er slachtoffers vielen langs beide kanten waarna de taliban ontsnapten (CGVS, p 10 - 11). Over de aanleiding van het gevecht geeft u gewoon aan dat de taliban de lokale politie haat en jullie ongelovigen noemen (CGVS, p 11). U gevraagd te schetsen waar u, uw commandant en de vier soldaten die later omkwamen stonden tijdens dit gevecht, komt u niet verder dan dat uw commandant aan het slapen was en u beneden aan de checkpost stond te kijken (CGVS, p 11). Over de vier personen verklaart u enkel dat ze neergeschoten werden (CGVS, p 11). Dat u ook aangeeft nooit gevochten te hebben tijdens uw driejarige carrière bij de ALP, komt bovendien weinig geloofwaardig over. Wanneer de protection officer u tot twee maal toe de vraag stelt waarom u niet vocht terwijl andere collega's uit uw checkpost dat wel deden, antwoordt u telkenmale naast de kwestie (CGVS, p 11). Dat u bovendien ook enkel zeer beknopt kan antwoorden wanneer u wordt gevraagd te beschrijven wat er die dag allemaal is gebeurd tijdens het gevecht, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw werkzaamheden bij de ALP verder.

Ondanks dat u hier en daar details kan geven over activiteiten in een checkpoint van de ALP, kan er toch geen geloof worden gehecht aan uw werkzaamheden bij de ALP gezien uw gebrekkige en weinig doorleefde verklaringen over uw opleiding, uw leven in de controlepost met uw collega's en een gevecht waarbij u zou zijn betrokken. Niettegenstaande uw advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud verwijst naar uw lage scholingsgraad als reden voor uw vage verklaringen kan er ook van iemand die geen scholing genoten heeft, verwacht worden dat deze concrete en doorleefde verklaringen kan afleggen over werkzaamheden die hij zelf uitoefende, te meer u meer dan drie jaar tewerkgesteld was bij de ALP-checkpost. Bovenstaande toont echter aan dat u niet aannemelijk maakt gewerkt te hebben voor de lokale politie in Afghanistan. Er kan bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden door de taliban omwille van uw tewerkstelling bij de ALP."

Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren dat de adjunct-commissaris de lat zeer hoog legt en de gegeven informatie minimaliseert en het herhalen dat hij laaggeschoold is en er zonder enig (begin van) bewijs aan toe te voegen "dat hij 'traag van begrip' is", blijft verzoeker daartoe echter in gebreke. De Raad wijst erop dat ook van een persoon die weinig onderwijs genoten heeft redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn beweerde tewerkstelling. Een beperkte scholing houdt niet in dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zou verhinderen om meer concrete en doorleefde verklaringen af te leggen over zijn beweerde tewerkstelling en opleiding bij de ALP gedurende ongeveer drie jaren. Dat uit informatie die verzoeker aanhaalt zou blijken dat mensen met een laag intelligentieniveau meer moeite kunnen hebben om nieuwe informatie te begrijpen en te onthouden, doet hieraan geen afbreuk. De Raad wijst er ook nog op dat een zekere mate van stress inherent is aan elk interview, doch er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling die beweert gedurende meerdere jaren bij de ALP tewerkgesteld te zijn geweest redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij daarover concrete en doorleefde verklaringen kan afleggen.

Waar verzoeker nog laat gelden dat het geluid dat een wapen maakt allerm minst algemene kennis is en dat het juist iets specifiek is wat aantoont dat hij wel degelijk bezig geweest is met de wapens, doet hij aan de overige vaststellingen van de bestreden beslissing geen afbreuk. Het loutere gegeven dat verzoeker geluiden van verschillende geweren zou kunnen nabootsen, weegt immers niet op tegen de vaststellingen dat hij na een tewerkstelling van ongeveer drie jaren bij de ALP, waarbij hij (onder meer) een wapenopleiding genoot, niet wist hoe ver hij nog accuraat kan schieten met zijn wapen, niet kon uitleggen wat het verschil is tussen "een kalasjnikov, RPG en PK geweer" en niet kon antwoorden op de vraag of deze wapens automatisch schieten.

Verzoeker houdt voor dat hij en de tolk een ander dialect spraken en dat de tolk het Engels niet volledig machtig was, doch hij toont niet *in concreto* aan dat er zich problemen hebben voorgedaan die een impact hebben gehad op de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing. De miscommunicaties die hij in zijn verzoekschrift aanhaalt werden alle tijdens het persoonlijk onderhoud rechtgezet en er blijkt niet dat deze een weerslag hadden in deze motieven.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernoemen.

Aangezien verzoeker zijn profiel als agent bij de ALP niet aannemelijk maakt, kan evenmin geloof worden gehecht aan de bedreigingen die hij omwille van zijn tewerkstelling doorheen zijn carrière van de taliban zou hebben ontvangen. Dat daaraan geen geloof kan worden gehecht, blijkt eens te meer uit de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij zijn problemen met de taliban niet geloofwaardig kan voorstellen. Dit wordt in deze beslissing als volgt beargumenteerd:

"Zo stelt u dat u een paar keer bedreigd werd door de taliban omwille van uw werk (CGVS, p 18). Deze bedreigingen ontving u via de mollah van de moskee die tevens in een ander dorp dan het uwe woonde (CGVS, p 18). De taliban, een gewapende groepering die gekend staat om zijn gruwelijke daden, gaat hier toch wel heel omslachtig te werk. Immers kan van een groepering waarmee u meermaals in contact kwam tijdens de uitoefening van uw activiteiten bij de lokale politie verwacht worden dat ze u actiever zouden zoeken en meer daadkrachtig zouden optreden, als zij u echt zouden viseren, in casu quod non. Bij u blijft het enkel bij verschillende onrechtstreekse bedreigingen via tussenpersonen (CGVS, p 18). Dit klemmt des te meer door de situatie die u schetst omtrent uw neef die twee maanden na de machtsovername zonder waarschuwing werd neergeschoten door de taliban (zie infra).

Over de taliban die u bedreigd zouden hebben, blijft u wederom vaag. Zo weet u niet precies wie u bedreigde en noemt u algemeen de namen van twee talibancommandanten (CGVS, p 19). U weet echter niet hoe lang

zij al voor de taliban werkten en waarmee zij zich na de machtsovername bezighouden (CGVS, p 19). Dit gebrek aan interesse in uw actoren van vervolging, zet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook verder op de helling.

Over het incident dat u aanhaalt waarbij uw neef S. (...) twee maanden na de machtsovername werd neergeschoten door de taliban omwille van zijn werk bij de grenspolitie dient nog het volgende opgemerkt te worden. U gevraagd om over dit incident te vertellen, valt u eerst uit de lucht en dient de protection officer u te herinneren aan uw eerdere verklaring waarbij u vermeldde dat uw neef werd gedood (CGVS, p 20). U tot twee maal toe gevraagd wie van de taliban uw neef neerschoot, komt u beide keren niet verder dan 'de taliban' of 'hun soldaten' (CGVS, p 21). Bovendien was u al op de hoogte van zijn overlijden toen u zich in Turkije bevond, maar liet u na dit te vermelden op de DVZ, wat al merkwaardig is gezien het de kern van uw asielrelaas raakt. U hiermee geconfronteerd, verklaart u bovendien dat ze het u daar niet vroegen en u er de tijd niet voor gaven om dit te vermelden (CGVS, p 21). Desalniettemin heeft u aanvankelijk wel degelijk bevestigd dat u op het moment dat u deze verklaringen heeft afgelegd op DVZ de mogelijkheid heeft gehad om de belangrijkste punten van uw asielrelaas te vertellen, bovendien werd u ook gevraagd of u iets wou toevoegen (CGVS, p 2). Daarnaast werd desbetreffende verklaring bij de DVZ aan u voorgelezen in uw moedertaal, zijnde Pashtou, en na afloop door u persoonlijk ondertekend (DVZ, Vragenlijst dd. 01/02/2023) waardoor toch wel gesteld mag worden dat u op de hoogte was van wat u verklaard heeft.

Ter afsluiting haalt u nog aan dat de taliban sinds uw vertrek uit Afghanistan, uw familie blijven lastig vallen (CGVS, p 5 en 21). Echter kan u niet duiden op welke manier de taliban dit concreet doen. De taliban zouden uw familie tot vijftien keer benaderd hebben met de vraag waar u zich bevindt, maar verder dan deze vragen rijkt de bedreiging van de taliban niet (CGVS, p 22). U slaagt er dus niet in aannemelijk te maken dat er een actuele vrees van vervolging voor u geldt."

Verzoeker laat gelden dat hij niet veel meer informatie kan verschaffen over het incident waarbij zijn neef werd neergeschoten omdat hij op dat moment reeds het land was ontvlucht en het droevige nieuws van het overlijden van zijn neef kreeg toen hij in Turkije verbleef en hij niet meer informatie kreeg dan dat. Hiermee verklaart hij echter nog niet waarom hij had nagelaten dit incident te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ). Verzoeker wijst er nogmaals op dat hij ongeschoold is en voegt eraan toe dat *"hem op het hart gedrukt (werd) kort en bondig te antwoorden en dat hij later de kans zou hebben verder uit te wijden"*. Dit betoog verklaart noch rechtvaardigt echter het tijdens het interview op de DVZ onvermeld laten van uiterst essentiële informatie betreffende zijn relaas. Immers, van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Verzoeker werd er bovendien op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat van hem, als verzoeker om internationale bescherming, wordt verwacht dat hij bij het invullen van de vragenlijst nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', vragenlijst, p. 1). Bovendien werd zijn verklaring bij de DVZ aan verzoeker in het *Pashtou* voorgelezen (*ibid.* p. 2). Hij had dus de mogelijkheid hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker heeft dit echter nagelaten en heeft zijn verklaring ondertekend waarmee hij heeft bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoekers kritiek is dan ook allerminst ernstig. Voorts kan een desgevallend gebrek aan scholing niet verklaren dat hij bij de DVZ naliet het incident te vermelden waarbij zijn neef werd neergeschoten. De Raad wijst er in dit verband op dat ongeletterdheid de verstandelijke vermogens niet aantast en dat verzoeker geenszins aantoonde dat hij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om reeds bij een eerste interview gewag te maken van een dergelijke ingrijpende gebeurtenis. Dat de kern van zijn relaas zijn eigen job zou betreffen, kan het bij aanvang van zijn administratieve procedure volledig onvermeld laten van de moord op zijn neef bij de DVZ evenmin verklaren of verschoenen. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, is dit immers allerminst een gebeurtenis die zomaar *"ten overvloed"* zou zijn gebeurd.

Door verder nog te repliceren dat de werk- en handelwijze van de taliban niet te voorspellen valt en dat de taliban wraaklustig zijn en doen wat ze willen en daarbij het gebruik van geweld allerminst schuwen, verklaart hij niet waarom zij zich in zijn geval beperkten tot onrechtstreekse bedreigingen via de *mollah* van de moskee die in een ander dorp woonde. Hoe dan ook betwist verzoeker niet dat zijn verklaringen over de taliban die hem zouden hebben bedreigd vaag waren, wat samen met de overige hierboven aangehaalde overwegingen maakt dat verzoeker zijn problemen met en actuele vrees voor de taliban niet aannemelijk maakt. De algemene informatie waaruit verzoeker citeert, werpt geen ander licht op deze motieven.

Aldus weerlegt noch ontkracht verzoeker de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing.

Bijkomend wordt in de bestreden beslissing nog terecht op het volgende gewezen:

“Het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen getuigt bovendien van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofd en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een bijkomende negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.”

Door in zijn verzoekschrift louter deze motivering te betreffen en te poneren dat het niet fout of verboden is om een doel voor ogen te hebben en te reizen naar België, doet verzoeker aan dit motief niet de minste afbreuk. Het gegeven dat verzoeker verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen, wijst erop dat hij zijn bestemming belangrijker achtte dan het bekomen van bescherming en ondermijnt naar het oordeel van de Raad bijkomend de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker zijn problemen met en vrees voor vervolging door de taliban omwille van zijn werk bij de ALP niet aannemelijk.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog wijst op zijn familieleden met zijn neef in België, wijst de Raad erop dat een dergelijk betoog niet kan leiden tot de hervorming of de nietigverklaring van de bestreden beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van verzoeker en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

Daarnaast vreest verzoeker voor de taliban omwille van zijn lange verblijf en integratie in België.

De Raad wijst er wat dit betreft op dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de taliban de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan hebben opgeschort en dat er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* werd aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. In november 2022 gaf de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 21, en van november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 24).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 41 e.v.). Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 30 en 34-44). Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 24, en van november 2024, p. 24). Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en deze decreten soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor

verschillende interpretaties (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 28-35). Ook is het voor de Afghaanse bevolking nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en blijft er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (*ibid.*, p. 27). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (*ibid.*, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1 003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 27). Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 27, en van november 2024, p. 47). In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid. Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 20). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden en geeft aan dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476: TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten en intellectuelen – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 50-51). Nochtans hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat in 2024 honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd

vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch.

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 51, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de “*Country Guidance*” van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

Verzoeker is een meerderjarige Afghaanse man van 24 jaar die Afghanistan volgens zijn verklaringen ongeveer op 15 september 2021 heeft verlaten (adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, verklaring DVZ, vraag nr. 32). Hij heeft dus zijn vormende jaren in Afghanistan doorgebracht. Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan en dat hij daar nog contact mee heeft (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-5) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder spreekt verzoeker *Pashtou* (*ibid.*, p. 3 en adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, ‘verklaring betreffende procedure’). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij sinds november 2022 in België verblijft en niet heeft stilgezeten, dat hij de Nederlandse taal leerde en in de horeca werkt, “*in een restaurant waar ook alcohol wordt geserveerd*”, en dat hij de vrijheid in België opvallend acht. Bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt hij brieven ter staving van zijn sociale en professionele integratie in België, arbeidsovereenkomsten, schooldocumenten en loonbrieven. Hoewel dit lovenswaardig is en aantoonde dat verzoeker zich op deze korte tijd in België in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf

alhier, is dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn werk in een restaurant in België en het volgen van cursussen om de Nederlandse taal te leren dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, noch dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "*to play the game*" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde profiel en problemen, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van zijn afwezigheid en terugkeer.

Wat betreft verzoekers betoog in het verzoekschrift over de "(w)raaklustigheid" van de taliban en de ernstige mensenrechtenschendingen door de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Laghman, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een jongeman van 24 jaar die twee jaar in België is en die in Afghanistan zijn vormende jaren heeft doorgebracht en er nog over een ondersteunend netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar

de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn vrees voor en problemen met de taliban omwille van zijn beweerde werk bij de ALP niet aannemelijk maakt en dat niet kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip *“ernstige schade”* in dit artikel heeft betrekking *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke

gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden in zoverre hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front* en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024, blijft de algemene veiligheidssituatie positief evolueren en zet de tendens van een daling van het geweld zich voort. De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal gewelddincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. De ontheemding die nog plaatsvindt, is bovendien het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de *facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie: EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 59). De ontheemding ten gevolge van het conflict is vrijwel volledig gestopt.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van november 2024, nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Laghman. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, zodat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt en verzoeker dus niet dienstig aanvoert dat hij

een verhoogd risico zou lopen omwille van zijn intellectuele capaciteiten. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen. De informatie die hij in zijn verzoekschrift aanhaalt, is immers minder recent dan of dezelfde als of ligt in dezelfde lijn als deze waarop de voorgaande analyse is gebaseerd.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend vijftientwintig door:

D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME	D. DE BRUYN
--------------	-------------